

הוועדה המדינית של הסנהדרין

הערות והמלצות בענין עמדתה של ממשלת ישראל בנושאי בטחון ומדיניות במרחבי ארץ ישראל

בתאריך יא בכסלו תשס"ז (3.12.06) החליטה ממשלת ישראל על אף דוחות המודיעין והתנגדותם של השרים המופקדים על הביטחון להמשיך במדיניותה; לעצור הפעילות ההתקפית בחבל עזה ולא להגיב על ירי הרקטות הנמשך כיוון שהממשלה "צופה פני עתיד" ובוודאי שלא למנוע המשך העמקת הערכות האויב בחבל עזה. מדיניות זו חלה כנראה במעומעם גם על אזורי יהודה ושומרון.

עמדתה זו של הממשלה, הממשיכה בעת ובעונה אחת להגן על עצמה מפני וועדות חקירה, מסכנת מהותית וללא תקנה את בטחון המדינה ואת חיי תושביה, עומדת בניגוד לחוקי המלחמה העולים מתוך תורת ישראל¹ ובניגוד מוחלט לאינטרסים הקיומיים המינימליים של העם היהודי במולדתו. כמוה כנטישה והפקרה ברשלנות פושעת אם לא בזדון את חיי התושבים.

ראשות הממשלה אינה מתייעצת עם שריה, אינה מקבלת החלטות בדרכים תקינות ודמוקרטיות, אלא מכתיבה את עמדת ראש הממשלה וסגניתו ובוודאי שאינה מתייעצת עם גורמי אופוזיציה, אינה מקיימת מועצת מלחמה לאומית כהמלצת הסנהדרין מיום ג' באב, תשס"ו (1) ואינה מתייחסת להמלצות הביטחוניות של צה"ל.

מתעלמת מרמזי שופטי הרוב בבג"ץ בענין וועדת ינוגרד ובענין הגופים הראויים לחקור מלחמת לבנון.

ובינתיים היא עוסקת במסירת אדמות יהודים שבאזור ירושלים לרבות אלו הרשומות במרשם המקרקעין לידי אויבים ובהפקרת בטחון העיר כולה על ידי העברת מקומות שולטים על המרחב העירוני אל מחוץ לגדר ובהעברת השליטה בהר הבית לידי גורמים מוסלמיים.

בנוסף להפקרה בעזה ולמדיניות תלותית בנושא הגרעין, ממשיכה הממשלה להתעלל ביהודי יהודה ושומרון, להפעיל נגדם צווים בלתי חוקיים ולבצע את מדיניות ההתכנסות בפועל. זורעת בכך מדנים בין יהודים ומפרקת את הצבא. נשק מגן נלקח מתושבי יהודה ושומרון וגם הנשק הקל הושאר במשורה תוך חשיפת הישובים ותושביהם לסכנות. לאחרונה מתפתחת תכנית חניקת גושי ההתיישבות המוכרים והוותיקים, הידועה כתכנית הגידור המשני הנוגדת את דעת אנשי המקצוע בצבא, הקורמת עור וגידים. מדיניות ההתעלמות והאיפוק הפכה למדיניות זדון שאחריתה הנחלת תבוסה וקריסה לעם היהודי. התבוסה והחידולן הפכו לתו זהות של מדינת ישראל.

המלחמה ברצועת עזה מאז הגירוש ממנה הייתה רוויה במגבלות שבאו לשמור על ה'אופציה המדינית'. הצידוק היחיד לממשל הישראלי שלא לנצח ברצועה ולהמשיך להתעלם מסבל התושבים בשדרות, לסכן את אשקלון, ואשדוד על מתקניהן האיטרטגיים וכל הדרום הוא הצגת הכניעה של מדינת ישראל ככורח מתמשך ובלתי נמנע המצריך המשך גרוש יהודים מיש"ע וויתור על הגולן. הממשלה שכל תהליך הקמתה והצדקת קיומה הוא פשע הגרוש, חורבות הישובים היהודיים והמשפחות שהתפרקו, מאמינה כי הטרף הנוסף שתשליך לציבור ולאומות העולם כאתנן יביא שקט והמשך התמיכה בה.

עדות לכך הם שבחיה של מזכירת המדינה של ארצות הברית לנאום ראש הממשלה בשדה בוקר שהוא ביטוי נוסף למדיניותה החדשה והמתפתחת של ארצות הברית, הרואה במדינת ישראל מטבע לקידום עניינה.

כדי לפרוץ את טבעת החנק המתהדקת, על צבא ישראל להמשיך להלחם ללא דיחוי וללא הפסק, עד לנצחון מוחלט על אירגוני הטרור ותומכיהם והבסתם בחבל עזה ובכל מרחבי ארץ ישראל.

1. מצוות המלחמה במלחמת רשות היא "עד רדתה", היינו הכרעה מוחלטת של המלחמה. קל וחומר במלחמת מצווה של עזרת ישראל מיד צר וכיבוש הארץ שמטרתה מיגור האויב והדיפת שרידיו מארצנו הרחק מעבר לגבולותיה המובטחים בתורה.

2. מתוך המלצות ביה"ד הקבוע של הסנהדרין לממשלת ישראל בפרוץ מלחמת לבנון א. [חובת הקמת מועצת מלחמה על ידי הממשלה] אחדות האומה כולה היא תנאי מוקדם לנצחון. לפיכך על הממשלה להקים מועצת מלחמה ללא מפתח מפלגתי, שתכלול את נציגי הציבור היהודי וראשיו, וכן שאינם בני ברית המסייעים לישראל בתמים. המועצה תכלול נציגים מכל המגזרים החפצים בניצחון על אויבי ישראל – הקודם לכל שלום – והמקבלים עליהם העיקרון כי יש להכריע האויב עד למיגורו. לשם כך יקבלו על עצמם תורות מלחמה המתאימות למלוא המרחב של שדה הקרב הנוכחי והתואמות את צרכי עם ה'. ובראשונה יאומצו ערכי מוסר הנובעים ממשפט המלחמה של התורה ופרשנותו ביד חכמי ישראל. במועצה ישותפו טובי המומחים הצבאיים המקבלים על עצמם את העקרונות הנ"ל. תמנע הממשלה מהקמת מועצת המלחמה סימן הוא שאין היא מבינה את חומרת המלחמה הזו ותוצאותיה הצפויות ושכוונתה היא לחזור לסדר היום הישן.

ב. [דיני מלחמה על פי תורה] [הדיפת האויב] המלחמה לעזרת ישראל מיד צר היא מלחמת מצוה. מטרת ישראל במלחמה היא להדוף אויבים רחוקים כקרובים בכל מרחב שהוא. לסכל מלחמת השמדה נגד עם ישראל ומדינתו, זו שאיפתו המוצהרת של האויב. המציאות הקשה שנכפתה עלינו, בין השאר, באשמת אימוץ מוסר מעוות שכפינו על עצמנו. לפיכך מכאן ואילך לא ירחם מפקד או חייל על אויבו, ובוודאי לא על אזרחים המשמשים מגן למחבלים, ולא יעשה חשבונם של האויבים על חשבון חיי לוחם צבא ישראל או אזרח הנמצא בסכנה; יש להשמיד כל איום וכל מסייע במלחמה ללא סיכון מיותר של חיילינו ואזרחינו; יש להרוס כל האמצעים הכלכליים המסייעים בידי האויב; אין לרחם על לוחמי אויב שלא נכנעו; אין להירתע מגירושה של אוכלוסיה עוינת ומלהוריש ומלנחול את ארצה. 'כל שנעשה רחמן על האכזרים לסוף נעשה אכזר על הרחמנים' (מדרש תנחומא, פרשת מצורע, א).

במדבר פרק לג
(נה) ואם לא תורישו את יְשֵׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם וְהָיָה אֲשֶׁר תּוֹתִירוּ מֵהֶם לְשָׂפִים בְּעֵינֵיכֶם וְלִצְנִינִים בְּצַדֵּיכֶם וְצָרְרוּ אֲתָכֶם עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם יֹשְׁבִים בָּהּ.

י"ב בכסלו, תשס"ז

אינג' משה לבל – יו"ר
הרב יואל שורץ, הרב דב שטיין, הרב מאיר חי הלוי חאקק, פרופ' הלל ויס